

Fiscaal sanctierecht

Deze rubriek wordt verzorgd door mr. D.J.E. de Kruif en mr A.B. Vissers.

Bewijsmaatstaf boeten

Hoge Raad 13 januari 2023, ECLI:NL:HR:2023:26

Na het baanbrekende arrest van de Hoge Raad van 8 april 2022, over de bewijsmaatstaf van opzet, oordeelt de Hoge Raad in lijn hiermee ten aanzien van grove schuld. In deze zaak behaalde de belanghebbende, een DGA die werkzaam is als plastisch chirurg, winst in cassatie doordat de Hoge Raad het oordeel van het hof casseerde. Het hof had geoordeeld dat grove schuld aanwezig was en achtte een boete wegens grove schuld daarom passend en geboden. De aangifte van belanghebbende was ingediend door een gerenommeerd kantoor, waarna de Inspecteur het gehele bedrag aanmerkte als een uitdeling en een navorderingsaanslag en vergrijpboete oplegde.

Ten aanzien van de boete oordeelde het hof dat het aan belanghebbende te wijten was dat te weinig belasting is geheven vanwege dermate lichtvaardig handelen. Belanghebbende zou zich bewust zijn geweest van de onttrekking en daaraan doet niet af dat hij gebruik zou hebben gemaakt van een gerenommeerd kantoor bij het indienen van de aangifte. Naar oordeel van het hof had hij – gelet op de hoogte van het onttrokken bedrag – informatie over de geldverstrekkingen van hem aan de BV moeten verstrekken aan zijn adviseur, maar heeft hij dit nagelaten. Daarnaast had van de belanghebbende mogen worden verwacht dat hij enige controle zou uitoefenen op het werk van zijn adviseur, maar zou hij ook dit hebben nagelaten, aldus het hof.

In cassatie constateert de Hoge Raad dat uit het proces-verbaal van de zitting volgt dat de belanghebbende 'onweersproken' heeft gesteld dat hij wel informatie ten aanzien van de geldverstrekkingen aan zijn adviseur heeft doorgegeven. Het oordeel van het hof over de boete is daarom ontoereikend gemotiveerd. Het cassatiemiddel slaagt.

In het kader van verwijzing overweegt de Hoge Raad dat indien het verwijzingshof vaststelt dat de benodigde informatie niet door de belanghebbende is verstrekt aan zijn adviseur, het opnieuw zal moeten beoordelen of grove schuld aanwezig is. De Hoge Raad overweegt dat grove schuld slechts kan worden aangenomen "als de daarvoor vereiste feiten en omstandigheden overtuigend zijn aangetoond". Daarbij wordt verwezen naar het arrest van 8 april 2022 waarin de bewijsmaatstaf voor fiscale boeten (opzet) werd uiteengezet:

"3.2 (...) Dit betekent dat de aanwezigheid van een bestanddeel van een beboetbaar feit alleen kan worden aangenomen als de daarvoor vereiste feiten en omstandigheden buiten redelijke twijfel zijn komen vast te staan. Deze maatstaf stemt overeen met de in fiscale wetgeving voorkomende formulering "doen blijken", die inhoudt dat de desbetreffende feiten en omstandigheden overtuigend moeten worden aangetoond."

Ook in het geval van grove schuld dient de Inspecteur de feiten en omstandigheden waarop het be-

wijs van de grove schuld wordt gebaseerd dus overtuigend aan te tonen. Dat wil zeggen dat de Inspecteur niet kan volstaan met aannemelijk maken, maar dat de feiten en omstandigheden waarop de Inspecteur het bewijs voor de grove schuld wil baseren buiten redelijke twijfel vast moeten komen te staan. Deze bewijsoverwegingen sluiten beter aan bij de bewijsmaatstaf in het strafrecht: het vereiste van voldoende wettig en overtuigend bewijs.

Hof Den Haag 13 december 2022, ECLI:NL:GHDHA:2022:2718

Ook Hof Den Haag vernietigt een vergrijpboete gelet op de bewijsmaatstaf van het arrest van 8 april 2022. In 2015 wordt een FIOD-onderzoek verricht naar een omvangrijke handel in valse giftkwitanties. Uit dit onderzoek blijkt dat deze giftkwitanties ook zijn opgesteld ten aanzien van Stichting B. In 2018 corrigeert de Inspecteur de aangifte IB/PVV 2015 van belanghebbende, die in zijn aangifte een gift aan Stichting B van € 6.500,- heeft opgevoerd. Daarnaast legt de inspecteur een vergrijpboete op ter hoogte van 75% wegens het opzettelijk doen van een onjuiste aangifte.

Deze boete werd door de Inspecteur gebaseerd op bewijsvermoedens. Een bewijsvermoeden kan worden weerlegd door feiten en omstandigheden te bewijzen waarop het bewijsvermoeden is gebaseerd of door andere feiten te stellen die de bewijskracht van het bewijsvermoeden ontzenuwen. In dit geval baseerde de Inspecteur het bewijsvermoeden op het feit dat op grote schaal valse giftkwitanties zijn opgesteld, op basis van verklaringen van bestuurders van Stichting B, van andere gedupeerde stichtingen en de verklaringen van getuigen en verdachten. Dit vermoeden kan door belanghebbende ontzenuwd worden door met een redelijke verklaring te komen over de giftaftrek. De rechtbank oordeelt dat de verklaring van belanghebbende te weinig concreet is om het vermoeden te ontzenuwen, waarbij wordt meegewogen dat geen gebruik is gemaakt van het recht om gehoord te worden en dat hij niet op zitting is verschenen. De rechtbank acht het aannemelijk dat belanghebbende zich schuldig heeft gemaakt aan het indienen van een foutieve aangifte en laat de boete, behoudens een ambtshalve vermindering wegens overschrijding van de redelijke termijn, in stand.

In tegenstelling tot de rechtbank oordeelt het hof Den Haag in hoger beroep dat de feiten en omstandigheden die door de Inspecteur worden aangevoerd, voornamelijk zien op de handelwijze rondom de handel in valse giftkwitanties, maar niet specifiek te herleiden zijn tot belanghebbende. Deze feiten en omstandigheden strekken er, aldus het hof, niet toe dat kan worden vastgesteld dat belanghebbende bewust heeft deelgenomen aan de handel van valse giftkwitanties en opzettelijk of grofschuldig te weinig belasting heeft betaald. Dit leidt er volgens het hof toe dat het beboetbare feit niet 'buiten redelijke twijfel' is komen vast te staan en dat het accepteren van het bewijsvermoeden zou resulteren in een bewijslast die feitelijk op belanghebbende komt te rusten. Het hof komt daarom tot de conclusie dat het

bewijsvermoeden niet gerechtvaardigd is en vernietigt de boetebeschikking.

Hoge Raad 23 december 2022, ECLI:NL:HR:2022:1919

Uit dit interessante arrest volgt dat de aanwezigheid van voorwaardelijk opzet kan worden afgeleid uit een niet goed bijgehouden administratie. Aan belanghebbende, een eenmanszaak, zijn (navorderings)aanslagen met vergrijpboeten opgelegd. In deze cassatiezaak komt belanghebbende op tegen het oordeel van het hof dat belanghebbende voorwaardelijk opzet heeft gehad op het indienen van onjuiste aangiften inkomstenbelasting. Volgens belanghebbende heeft het hof het opzettelijk handelen ten onrechte gebaseerd op – kort gezegd – het niet op deugdelijke wijze bijhouden van de administratie. Het hof heeft vastgesteld dat belanghebbende bij het doen van de aangiften is uitgegaan van bedragen aan inkoopkosten die niet onderbouwd, controleerbaar of verifieerbaar zijn. De inkoopkosten volgden ook niet uit een deugdelijk bijgehouden administratie. Door deze bedragen toch als inkoopkosten te verantwoorden heeft belanghebbende volgens het hof wilens en wetens de aanmerkelijke kans aanvaard dat te weinig belasting wordt geheven, iets waarvan hij zich naar het oordeel van het hof ten tijde van het doen van aangifte bewust moet zijn geweest.

De Hoge Raad overweegt dat het hof hiermee tot uitdrukking heeft gebracht dat belanghebbende zich ten tijde van het doen van de aangiften 'bewust was' van de omstandigheid dat de administratie waarop hij die aangifte baseerde, zodanig ondeugdelijk was dat een overeenkomstig die aangifte vastgestelde aanslag te laag zou zijn. Door de aangifte niettemin zo te doen, heeft belanghebbende volgens het hof wilens en wetens de aanmerkelijke kans van die te lage aanslag aanvaard. De Hoge Raad verklaart het cassatieberoep ongegrond.

■ **Matiging boeten**

Rechtbank Zeeland-West-Brabant 6 januari 2023, ECLI:NL:RBZWB:2023:76

In deze zaak zijn vergrijpboeten van 100% aanzienlijk gematigd wegens omkering en verzwaring van de bewijslast en de (te) lange duur van de procedure. Belanghebbende verricht – in de vorm van een eenmanszaak – ICT-werkzaamheden. Volgens de inspecteur worden de inkomsten die door belanghebbende zijn gegenereerd, gefactureerd vanuit buitenlandse entiteiten waarvan belanghebbende economisch eigenaar is, en worden deze gelden vervolgens contant door belanghebbende opgenomen dan wel staan de gelden hem via buitenlandse (Turkse) persoonlijke bankrekeningen ter beschikking. De inspecteur rekent belanghebbende gebruikelijk loon toe, kwalificeert de door belanghebbende onttrokken bedragen als winstuitdeling en betreft de buitenlandse bankrekeningen in de box-3 grondslag. De inspecteur legt aan belanghebbende navorderingsaanslagen op én vergrijpboeten van 100%.

Volgens de inspecteur zijn er vergrijpboeten van 100% opgelegd vanwege meerdere strafverhogende omstandigheden. Zo noemt de inspecteur het feit dat er bewust een internationale structuur is opge-

zet 'om belastingheffing te ontduiken' en dat belanghebbende niet heeft meegewerkt door informatie te verstrekken, ook niet nadat zijn betrokkenheid uit de beschikbare stukken was gebleken.

De rechtbank onderschrijft de strafverhogende omstandigheden maar vermindert de vergrijpboeten naar 75%, onder verwijzing naar ECLI:NL:HR:2008:BC1962, nu de boetegrondslag tot stand is gekomen met toepassing van omkering en verzwaring van de bewijslast. Voorts verlaagt de rechtbank een deel van de vergrijpboeten met 15%-20% wegens overschrijding van de redelijk termijn. In het kader van de overschrijding van de redelijke termijn kent de rechtbank belanghebbende ook een immateriële schadevergoeding toe.

■ **Niet ten laste gelegde feiten bij de strafbepaling**

Hoge Raad 20 december 2022, ECLI:NL:HR:2022:1900

In dit arrest herhaalt de Hoge Raad de overwegingen uit zijn arrest van 19 mei 2020, (ECLI:NL:HR:2020:896) inhoudende dat, ook al is er maar een beperkt aantal feiten tenlastegelegd, het grootschalige karakter een rol kan spelen bij de straftoemeting en ook niet ten laste gelegde feiten in de straftoemeting kunnen worden betrokken. Als voorwaarde stelt de Hoge Raad dat het grootschalige karakter dan wel op grond van het verhandelde ter zitting aannemelijk moet zijn geworden.

In 2013 is door de ex-partner en voormalig venoot van verdachte een USB-stick overhandigd aan de Belastingdienst. Op die USB-stick stond de bedrijfsadministratie van het escortbureau van verdachte, inclusief de zwarte omzet. Het hof veroordeelt haar voor het opzettelijk onjuist doen van aangiften omzetbelasting. Hoewel slechts bewezen is verklaard dat opzettelijk twee onjuiste aangiften zijn ingediend, is de strafoplegging van het hof gebaseerd op alle aangiften die zich in het dossier bevinden en het totale daarmee gemoeide fiscale nadeel van ruim € 800.000,-. Verdachte klaagt in cassatie dat het hof bij de strafoplegging (18 maanden waarvan 6 voorwaardelijk) rekening heeft gehouden met onjuiste belastingaangiften die niet aan de verdachte zijn tenlastegelegd.

De aangiften omzetbelasting die niet in de tenlastelegging en de bewezenverklaring zijn genoemd, kunnen volgens het hof worden beschouwd als omstandigheden waaronder de twee in de bewezenverklaring genoemde onjuiste belastingaangiften zijn begaan. Mede uit die andere aangiften blijkt, volgens het hof, het grootschalige karakter van de bewezenverklarde fiscale delicten.

Naar het oordeel van de Hoge Raad mocht het hof in dit geval het grootschalige karakter van de belastingfraude betrekken bij de straftoemeting. Het hof heeft vastgesteld dat de twee in de bewezenverklaring betrokken aangiften 'een selectie' zijn van de andere bij de strafoplegging betrokken aangiften en dat de 'modus operandi' bij het doen van de onjuiste aangifte telkens dezelfde was. Daarbij komt dat de verdachte in het vooronderzoek over alle aangiften is gehoord en alle aangiften aan verdachte zijn voor-

gehouden, waarna verdachte in de gelegenheid is gesteld een verklaring af te leggen.

In deze zaak speelde ten slotte nog dat door de verdachte een beroep werd gedaan op de inkeerregeling van artikel 69 lid 3 AWR. De verdachte had echter niet zelf de juiste en volledige gegevens verstrekt, dan wel dit op enigerlei wijze bevordert. Het was namelijk haar ex-partner die op eigen initiatief een USB-stick met administratie had gegeven aan de Belastingdienst. Aangezien hij uit rancune jegens verdachte handelde, en niet als haar vertegenwoordiger, kon niet worden gezegd dat verdachte rechtsgeeldig was ingekeerd. Het hof heeft daarom terecht geoordeeld dat verdachte geen beroep toekomt op de toepassing van de inkeerregeling, aldus de Hoge Raad.

■ Appelleren is riskeren

Hof Arnhem-Leeuwarden 26 januari 2023, ECLI:NL:GHARL:2023:1138

In deze zaak is een boekhouder in hoger beroep zwaarder bestraft voor het doen van onjuiste aangiften dan in eerste aanleg. Belanghebbende was mede-eigenaar van een administratiekantoor. Daarnaast was hij als adviseur betrokken bij de aankoop van een melkveehouderij in Duitsland. In het kader van de exploitatie van de boerderij was hij een maatschap aangegaan. Toen bij een boekenonderzoek bleek dat belanghebbende in zijn aangifte een stal ten onrechte op nihil had gewaardeerd en in een latere aangifte de verkoopopbrengst van de stal niet had aangegeven, werd hij strafrechtelijk vervolgd wegens het opzettelijk doen van onjuiste aangiften. De strafkamer van Rechtbank Overijssel veroordeelde belanghebbende tot een taakstraf van 160 uur en een voorwaardelijke gevangenisstraf van twee maanden, met een proeftijd van twee jaren. Belanghebbende ging in hoger beroep en bepleitte vrij spraak. De strafkamer van hof Arnhem-Leeuwarden vond (ook) bewezen dat belanghebbende opzettelijk onjuiste aangiften had ingediend. De overeengekomen koopsom omvatte volgens het hof ook de waarde van de stal en die had belanghebbende in een eerder jaar nog op de balans staan voor € 592.780,-. Dat de stal overcapaciteit had betekende nog niet dat de stal met toebehoren daarmee niets meer waard zou zijn, zeker niet gelet op de feitelijk gerealiseerde opbrengst bij de verkoop. Het hof verwierp de stelling dat de stal per saldo niets had opgeleverd. Belanghebbende kende zijn aandeel in de opbrengst bij verkoop.

Belanghebbende heeft volgens het hof een voordeel genoten dat als winst uit onderneming moest worden gekwalificeerd en in zijn aangiften moest worden verantwoord. Dat had belanghebbende nagelaten. Volgens het hof had belanghebbende meerdere keren opzettelijk een bij de belastingwet voorziene aangifte onjuist of onvolledig gedaan, waardoor te weinig belasting was gegeven. Het hof veroordeelde belanghebbende tot een zwaardere straf dan de rechtbank, namelijk tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van zes maanden met een proeftijd van twee jaar en tot een taakstraf van 240 uur.

■ Btw-carrouselfraude

Hof van Justitie 1 december 2022, ECLI:EU:C:2022:950

In dit arrest schetst het Hof van Justitie een duidelijk kader van de bewijslast in btw-(carrousel)fraudezaken. De belanghebbende in deze zaak – een groothandelsbemiddelaar in voedingsmiddelen – is betrokken geraakt bij btw-carrouselfraude en de aftrek van voorbelasting wordt ontzegd. De btw-rechten van een belastingplichtige kunnen worden geweigerd indien i) sprake is van btw-fraude en ii) de ondernemer de btw-fraude heeft (mede)gepleegd, dan wel heeft geweten of geweten moet hebben dat de handeling waarvoor aanspraak op een btw-recht wordt gemaakt, onderdeel was van btw-fraude.

De belanghebbende stelt dat er geen bewijs is waaruit blijkt dat zij op de hoogte kon zijn van fraude in een eerder stadium. Ook is zij van mening dat zij de nodige zorgvuldigheid betracht om te voorkomen dat zij betrokken raakt bij fraude. De Hongaarse rechter stelt prejudiciële vragen.

Volgens het Hof van Justitie moeten de bestanddelen van de fraude nauwkeurig worden omschreven en moet vervolgens de betrokkenheid van de ondernemer bij die frauduleuze handelingen worden aangetoond. Daarbij kan niet worden volstaan met het enkel leveren van bewijs dat de handeling van de ondernemer deel uitmaakt van een keten waarbij (valse) facturen worden rondgestuurd. Er dient te worden bewezen dat de ondernemer actief heeft deelgenomen aan de fraude of dat hij wist of had moeten weten dat de handeling waarvoor hij aanspraak op het btw-recht maakte, onderdeel was van de fraude. Daarbij is geen ruimte voor vermoedens en veronderstellingen. Evenwel is niet vereist dat de gehele fraudeketen – wie er allemaal bij de fraudeketen betrokken waren en welke handelingen deze betrokkenen hebben verricht – wordt bewezen.

Het Hof van Justitie gaat ook in op de vraag of de kennis van een natuurlijk persoon over de fraude gelijkgesteld kan worden met de kennis die belanghebbende daarvan had. Specifiek ten aanzien van de relatie tussen de deelnemers overweegt het Hof van Justitie dat het enkele feit dat deelnemers van de keten elkaar kenden niet genoeg is om vast te stellen dat belanghebbende heeft deelgenomen aan de fraude. Het Hof van Justitie verzet zich echter niet tegen het feit dat belastingautoriteiten, in het kader van het ontzeggen van de aftrek van de omzetbelasting, rekening houden met de kennis van een opdrachtnemer van de belanghebbende.

Rechtbank Rotterdam 6 december 2022, ECLI:NL:RBROT:2022:11043

De verdachte in deze zaak, bestuurder van een vennootschap die handelt in software en hardware, was er in het verleden door de Belastingdienst al eens op gewezen dat hij goederen had aangeschaft waarbij gelet op de omstandigheden vermoedens bestonden van btw-carrouselfraude. Hij was uitdrukkelijk gewaarschuwd dat hij zorgvuldig moest zijn in het kiezen van leveranciers. Nadat de verdachte bedrijf A in 2014 als nieuwe leverancier had aangemeld bij de Belastingdienst, werd hij er vervolgens op gewezen dat bedrijfseconomische activiteiten op het

bedrijfsadres van A moeilijk uitvoerbaar leken als gevolg van de executoriale verkoop van dat adres. Daarnaast had bedrijf A geen ervaring in de branche van software en hardware. De verdachte had niettemin geen enkele controle uitgevoerd bij de Kamer van Koophandel of anderszins onderzoek gedaan naar de betrouwbaarheid van bedrijf A. Toen het btw-nummer van bedrijf A in juli 2014 werd afgevoerd heeft verdachte geen zaken meer met die partij gedaan. De bestuurder zou vervolgens aan de verdachte hebben voorgesteld dat in het vervolg zaken kon worden gedaan met zijn reisbureau. Dit aanbod heeft de verdachte afgewezen, maar daarna zou hij wel in zee zijn gegaan met bedrijf B, waarvan deze persoon zich als bestuurder voordeed. Later bleek dat facturen waren vervalst en dat bedrijf B helemaal niet bij de handel betrokken was. De verdachte wordt strafrechtelijk vervolgd voor het opzettelijk doen van onjuiste aangiften btw en valsheid in geschrifte.

De strafkamer van de rechtbank overweegt dat verdachte al eens was gewaarschuwd. De rechtbank oordeelt dat verdachte heeft nagelaten het benodigde onderzoek te verrichten naar de bedrijven en bestuurders, terwijl hij hier wel aanleiding toe had. De gang van zaken zou op verschillende momenten bij de verdachte op zijn minst vragen hebben moeten oproepen over de betrouwbaarheid van de afnemers. De verdachte heeft echter op geen enkel moment vragen gesteld of anderszins (nader) onderzoek gedaan. Dat omstandigheden "op zijn minst vragen hebben moeten oproepen" en dat vervolgens geen vragen gesteld zijn of nader onderzoek is gedaan, achtte de rechtbank voldoende voor het oordeel dat verdachte "bewust de aanmerkelijk kans heeft aanvaard dat het handelsverkeer met de genoemde wederpartijen bestond uit schijntransacties, althans geen transacties op basis van goed koopmansgebruik, gepleegd in het kader van een btw-carrousel. Het onlosmakelijke gevolg hiervan was dat (ook) de aangiften omzetbelasting van [bedrijf01] onjuist werden gedaan."

De strafkamer veroordeelt verdachte voor het feitelijk leidinggeven aan het door de vennootschap opzettelijk doen van onjuiste aangifte omzetbelasting voor het jaar 2014. Ook wordt bewezen dat hij feitelijk leiding heeft gegeven aan het door de vennootschap opzettelijk verstrekken van valse geschriften aan de Belastingdienst. In dat verband overweegt de rechtbank dat het uittreksel uit het handelsregister van het bedrijf dat de verdachte had ontvangen, verschillende lettertypen en meerdere scan- en spelfouten bevat. De feiten zijn aldus bewezen.

Ten aanzien van de strafoplegging overweegt de rechtbank dat de bewezen feiten in principe alleen een gevangenisstraf rechtvaardigen. Vanwege de overschrijding van de redelijke termijn met twee jaar die niet kan worden toegerekend aan de verdachte, acht de rechtbank dit evenwel niet meer passend en legt zij een taakstraf van 240 uur op.

Milieustrafrecht

Deze rubriek wordt verzorgd door mr. R.J.M. de Rijck en mr. L.J. Bergsma.

Rechtbank Rotterdam 8 december 2022, ECLI:NL:RBROT:2022:11221

In deze zaak werden door de verdachte vanuit Nederland via de haven van Antwerpen gevaarlijke afvalstoffen, waaronder afgedankte en gebruikte personenauto's en televisietoestellen naar Nigeria en gevaarlijke afvalstoffen, waaronder koelkasten en diepvriezers, naar Guinee gebracht. Het verweer van de verdediging dat geen sprake was van afvalstoffen en dat de verdachte slechts fungeerde als transporteur, werd door de rechtbank verworpen. De rechtbank overwoog dienaangaande, onder verwijzing naar de uitspraak van het Hof EG in de zaak Tronex (C-624/17), dat nu de houder het goed aan een derde verkoopt of overdraagt zonder vooraf te hebben gecontroleerd of het werkte, moet worden vastgesteld dat het goed een last vormde waarvan hij zich ontdoed, zodat het moest worden aangemerkt als een afvalstof. In casu kon volgens de rechtbank getwijfeld worden over de vraag of hergebruik van de goederen zeker was. Tot slot, overweegt de rechtbank dat een expeditie als overtreder kan worden aangemerkt, nu deze het te handhaven voorschrift daadwerkelijk heeft geschonden. Daarbij mocht deze volgens de rechtbank niet louter afgaan op de door opdrachtgevers verstrekte testrapporten, maar had hij de over te brengen goederen dienen te (laten) controleren en had hij kunnen en moeten zien dat de begeleidende documentatie bij de beide transporten niet aanwezig of onvoldoende was. De rechtbank veroordeelde de verdachte tot een voorwaardelijke geldboete van 5.000,- euro wegens opzettelijke overtreding van artikel 10.60, tweede lid, Wet milieubeheer.

Rechtbank Rotterdam 8 december 2022, ECLI:NL:RBROT:2022:11220

Deze zaak draaide om de overbrenging van vijf containers met afvalstoffen (kraftzakken) van Nederland naar India zonder kennisgeving aan en toestemming van de betrokken en bevoegde autoriteiten overeenkomstig de Europese Verordening Overbrenging Afvalstoffen (EVOA), waarbij het de vraag was of die kennisgevingsprocedure gevolgd had moeten worden. De rechtbank oordeelde, anders dan betoogd door de verdediging, dat de kraftzakken met een papieren buitenzak en plastic binnenzak niet konden worden gekwalificeerd als gelamineerd karton als bedoeld in code B3020 van Bijlage IX bij het Verdrag van Basel. Dat betekende dat wél voorafgaande kennisgeving nodig was. De rechtbank veroordeelde de verdachte tot een geldboete van 20.000,- euro wegens opzettelijke overtreding van artikel 10.60, tweede lid, Wet milieubeheer.

Rechtbank Amsterdam 12 december 2022, ECLI:NL:RBAMS:2022:7430, 7432, 7435, 7438 en 7442

Enkele samenhangende uitspraken van de rechtbank Amsterdam van 12 december 2022 bevatten vermoedelijk de allereerste strafrechtelijke veroor-